

[Arentoft]

meget væsentlig ting, som jeg takket være hr. Risgaard Knudsen nu er blevet gjort opmærksom på.

Det er klart, at som ordningen er i øjeblikket, er repræsentationen i markedsudvalget et spørgsmål om valgforbund, og da har der ikke kunnet blive plads til nogen i det valgforbund, vi er i i øjeblikket, for så snart man kommer ned under 10 medlemmer, er man afskåret fra direkte at få et medlem i 17 mands udvalg. Som konstellationen er i øjeblikket, vil et valgforbund mellem regeringspartierne, en grønlander og en færing ligge på 79 medlemmer, og det vil sige, at det er sikret 8 medlemmer i alle udvalg. Når vi så kommer med vore 6, kommer vi op på 85, og det er stadig væk kun 8 medlemmer; derfor har vi ingen muligheder for at sige: vi vil have et medlem i markedsudvalget. Det er ikke lykkedes endnu, men vi kan jo håbe på, at det går, og den tilføjelse ville jeg gerne gøre for at gøre det helt klart.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Formanden betragter det som faldende i tråd med debatten, at vi også drøfter forretningsordenen.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke ministeren for en god og fyldig besvarelse, som mit parti helt og fuldt kan tilslutte sig.

Ved folkeafstemningen i 1972 anbefalede kristeligt folkeparti vælgerne at stemme for dansk medlemskab af EF, og vi er stadig af samme opfattelse. Vi ønsker fortsat dansk medlemskab af EF. Som ministeren også siger: intet er fuldkomment, heller ikke EF. Derfor er det opgaven i EF at forbedre det, man synes kan gøres bedre. Vores holdning er altså for et konstruktivt arbejde i EF, objektivt kritisk, men konstruktivt for at forbedre det, der allerede er etableret.

Så stilles der en række spørgsmål i den indleverede forespørgsel, og jeg skal prøve at tage stilling til de spørgsmål, som SF og VS har stillet.

Først EFs fremtidige finansiering. Her mener vi, det er nødvendigt at øge EFs indtægter, og det er der flere hovedgrunde til. For det første er det nødvendigt, hvis de nuværende fællespolitikker skal fastholdes og videreudvikles. Det er nødvendigt, hvis nye

aktiviteter skal inddrages, og her tænker vi ikke mindst på optagelsen af Spanien og Portugal. Vi mener, det er vældig væsentligt, at demokratiske lande får mulighed for at blive optaget i EF, når de ønsker det. Vi mener også, at en række af de nuværende politikker skal kunne opprioriteres i forhold til landbrugspolitikken, så vi er enige i den beslutning, der er truffet om at øge momsloftet til 1,4 pct. foreløbig og senere til 1,6 pct.

Det næste, jeg vil sige et par ord om, er varetøret. Luxembourgforliget fra 1966 er en del af Danmarks tiltrædelsesgrundlag, og kristeligt folkeparti vil ikke modificere, end-sige opgive den ifølge forliget institutionaliserede varetøret. Principielt bør da alle ikke vitale sager afgøres af Rådet i overensstemmelse med afstemningsreglerne i Romtraktaten, men vanskeligheden ligger jo i, at det naturligvis er det enkelte medlemsland, der suverænt afgør, hvad det betragter som vitale anliggender, og her kan vi næppe gøre andet end at opfordre de andre medlemslande til at vise tilbageholdenhed, så der ikke går inflation i begrebet vitale anliggender. Jeg tror, det var hr. Ivar Nørgaard, der talte om at bruge varetøret selvdisciplineret. Det kan vi helt tilslutte os, men hvert enkelt land må fortsat afgøre, hvad der er vitale anliggender, hvor varetøret skal bevares.

Det tredje, jeg vil komme ind på, og som der bliver spurgt om i forespørgslen, er unionsplanerne, hvor vi afviser Spinelliplanen. Derimod ser vi gerne, at vi får etableret et bedre samarbejde også mellem Råd, Kommission og Parlament, et samarbejde, der kan udvikle sig, får etableret bedre samarbejdsrelationer, men det skal ske inden for Romtraktatens rammer. Det er vor principielle grundholdning.

Forholdet mellem institutionerne, som der også bliver spurgt om, finder vi ikke at der er behov for egentlige ændringer i. Den nuværende kompetencefordeling mellem EF-institutionerne skal fastholdes, men som jeg allerede har strejft det, må der naturligvis tilstræbes den størst mulige smidighed og et tættere samarbejde mellem især Rådet, Kommissionen og Parlamentet.

Og så spørger man endelig om, hvilke nye politikområder vi mener skal inddrages. Dertil vil jeg sige, at udgangspunktet for vor holdning med hensyn til eventuelle nye fællesskabspolitikker må være, at de skal være